

Klasa: 643-05/15-01/05
Urbroj: 251-73/32-16-9

ZAPISNIK S OBRANE DOKTORSKOG RADA

mr.sc. Albina Osrečki

Ime i prezime doktoranda/doktorandice

koja je održana dana **30.lipnja 2016.** (upisati dan, mjesec i godinu obrane doktorskog rada) na Sveučilištu u Zagrebu, Fakultet političkih znanosti (upisati naziv sastavnice), s početkom u **13.30 sati**.

Doktorand/doktorandica je branio/branila svoj doktorski rad pod naslovom

Naslov doktorskog rada:	Jezik pisanja rada:	hrvatski
	Hrvatski:	Vanjsko djelovanje Europske unije: nekonzistentnost političkog procesa i nekoherentnost ciljeva na primjeru mediteranske regije
	Engleski:	European Union External Action: Inconsistency of Political Process and Incoherence of Aims – the Case of the Mediterranean Region

a izrađen pod mentorstvom

	Titula, ime i prezime :	Ustanova, država:
Prvi mentor:	Izv.prof.dr.sc. Ana Bojinović Fenko	Univerza v Ljubljani, Fakulteta za družbene vede, Republika Slovenija
Drugi mentor:		

Doktorski rad doktorand/doktorandica je branila pred Povjerenstvom za obranu doktorskog rada u sastavu:
(ukoliko je obrani prisustvovao zamjenski član, uz podatke zamjenskog člana navedite i podatke člana kojeg zamjenjuje)

	Titula, ime i prezime:	Ustanova, država:	Potpis
Izabrano povjerenstvo za obranu doktorskog rada	Predsjednik Povjerenstva: Prof.dr.sc. Luka Brkić	Sveučilište u Zagrebu, Fakultet političkih znanosti, Republika Hrvatska	
	2. Prof.dr.sc. Zdravko Petak	Sveučilište u Zagrebu, Fakultet političkih znanosti, Republika Hrvatska	
	3. Dr.sc. Senada Šelo Šabić	Institut za razvoj i međunarodne odnose Zagreb, Republika Hrvatska	
	4.		
	5.		

koje je izabralo nadležno tijelo

Fakultetsko vijeće Fakulteta političkih znanosti Sveučilišta u Zagrebu

dana:

16. lipnja 2016.

Životopis doktoranda/doktorandice:

Albina Osrečki rođena je 3. svibnja 1969. godine u Zagrebu. Diplomirala je na Fakultetu političkih znanosti Sveučilišta u Zagrebu 1991. godine na temi „Primjena britanskog parlamentarnog sustava vlasti na Indiju“. Godine 1997. na istom je Fakultetu nastavila znanstveno usavršavanje upisom na magistarski znanstveni studij, smjer Međunarodni odnosi, na kojem je magistrirala 1999. na temi „NATO – temelj europske i hrvatske sigurnosti i stabilnosti u 21. stoljeću“. Godine 2012. upisala je Sveučilišni poslijediplomski doktorski studij „Politologija“ na Fakultetu političkih znanosti Sveučilišta u Zagrebu, smjer Međunarodni odnosi. Do sada je objavila tri znanstvena rada: 2000. Hrvatske perspektive za članstvo u NATO-u, *Međunarodne studije* (1), 1: 83-101; 2014. Novi mediji i arapsko proljeće, *Politička misao* (51), 3: 101-122; 2015. Djelomična koherentnost ciljeva mediteranskih politika Europske unije, *Političke analize* (23), 4: 53-58. U okviru istraživačkog rada na disertaciji sudjelovala je na međunarodnoj znanstvenoj konferenciji *17th Mediterranean Studies Association International Conference* koja se održala od 28. do 31. svibnja 2014. godine u Malagi, Španjolska, na kojoj je prezentirala dio istraživanja kroz temu „Pokušaj konstrukcije euro-mediteranske sigurnosne zajednice izvan tradicionalnog konteksta teorije realizma u međunarodnim odnosima“.

Izvještaj o ocjeni doktorskog rada.

Doktorska disertacija „Vanjsko djelovanje Europske unije: nekonzistentnost političkog procesa i nekoherentnost ciljeva na primjeru mediteranske regije“, doktorandice mr.sc. Albine Osrečki sadrži ukupno 280 stranica, od čega 37 stranica korištene literature. Primarni izvori čine 83 bibliografske jedinice (Ugovorni okvir EU, Europsko vijeće, Europska komisija, zaključci s euro-mediteranskih ministarskih konferencija, zajednički dokumenti EU i pojedinačne partnerske države, dokumenti Vijeća EU u okviru europske političke suradnje, EPC), 370 sekundarnih izvora (knjiga, poglavlja u knjigama i članaka) te 49 tercijarnih izvora. Disertacija sadrži 35 tablica, 28 skica, 3 sheme i 17 grafikona, popis kratica, kazalo pojmova, kazalo imena. Disertacija je opremljena sažecima i ključnim riječima na hrvatskom i engleskom jeziku te kratkim biografijama mentorice i kandidatkinje. Strukturu disertacije čini uvod, četiri poglavlja: 1.) definiranje problema i metodološki okvir za istraživanje, 2.) kontekstualizacija, 3.) teorijsko polazište – konceptualizacija i operacionalizacija, 4.) empirijsko istraživanje, i zaključak. Disertacija propituje hipotezu prema kojoj je vanjsko djelovanje EU (koje prema Lisabonskom ugovoru kao važećem ugovornom okviru EU objedinjuje vanjske odnose EU kao zbirni naziv za eksternalizirane unutarnje politike EU i vanjsku politiku EU) neuspješno na Mediteranu zbog nekonzistentnosti u vanjskopolićkom procesu, i zbog nekoherentnosti u sadržaju/ciljevima triju mediteranskih politika EU (Euro-mediteransko partnerstvo – EMP, Europska susjedska politika – ENP, i Unija za Mediteran – UFM). U tom smislu prvi cilj disertacije je pokazati razloge neuspjeha vanjskog djelovanja EU prema mediteranskoj regiji, dok je drugi ukazati na šire implikacije tog neuspjeha za ambicije EU kao globalnog aktera. Ovaj rad temelji se na pristupu analize vanjske politike (Analysis of Foreign Policy – AFP) i nastoji pokazati da se AFP može primijeniti na proučavanje vanjskog djelovanja EU. AFP je nastala krajem 20. stoljeća u Europi i razlikuje se od vanjskopolićke analize (Foreign Policy Analysis, FPA) koja se razvila 1950-tih u SAD-u u vrijeme kada je realizam bio glavna teorija međunarodnih odnosa, a država glavni akter u međunarodnim odnosima. AFP predstavlja transformacijsku struju u FPA koju su zagovarali Manners i Whitman (2000) i koja se u odnosu na FPA usmjerava na nove tipove vanjskopolićkih aktera koji prelaze nacionalnu razinu analize (Hadfield, 2012; Hudson, 2014; Krasner, 1995). Takav akter je EU, pa ovaj rad nastoji pokazati da je AFP (a ne FPA) adekvatan pristup za analizu vanjskog djelovanja EU. Mediteran je jedno od područja vanjskog djelovanja EU, iako na periferiji aktualnih procesa integriranja Europe, a disertacija empirijski procjenjuje uspješnost vanjskog djelovanja EU prema Mediteranu koristeći pristup analize vanjske politike – AFP. Prvi razloga za ovakav izbor je u pogodnosti istraživanja razina analize vanjskog djelovanja EU, a to su razine birokracije (institucije EU) i dodatno razina regionalnih odnosa sukladno predmetu istraživanja. Kandidatkinja koristi i koncept regionalizma, koji u disertaciji predstavlja strukturalni kontekst, u kojem se analizira vanjsko djelovanje EU prema Mediteranu i koncept interregionalizma u smislu razumijevanja vanjskog djelovanja EU prema ostalim regijama u svijetu čime ona iskazuje sposobnost globalnog djelovanja. Drugi razlog je što AFP pomaže da se istraživački problem (neuspjeh vanjskog djelovanja EU prema Mediteranu) pokuša dokazati kroz faze vanjskopolićkog procesa i ukaže na konceptualne manjkavosti u tom smislu: (ne)konzistentnost stavova institucija EU i (ne)koherentnost ciljeva mediteranske politike koje su ove institucije usvojile. Konačno, AFP je najadekvatniji pristup u istraživanju međunarodnog akterstva EU s obzirom da se AFP razvila na ideji EU kao aktera. U literaturi postoje različiti koncepti akterstva. Prvu sistematsku analizu sposobnosti akterstva EZ dao je G. Sjoestedt (1977.) definirajući akterstvo kao sposobnost aktivnog i namjernog funkcioniranja u odnosu na druge aktere u međunarodnim odnosima. Glavni kriterij za akterstvo kod ovoga autora je delimitiranje od drugih aktera i sposobnost samostalnog djelovanja. Drugi pristup akterstvu EU dali su Jupille i Caporaso (1998.) ističući više kriterija za akterstvo (priznanje, autoritet, kohezija i autonomija). Bretherton i Vogler (2006.) ističu tri kriterija za akterstvo EU koji su u međusobnom odnosu (*prilike* = strukturalni elementi vanjskog okruženja koji omogućavaju djelovanje aktera, *prisutnost* = sposobnost EU da temeljem samog svog postojanja vrši utjecaj izvan

vlastitih granica i *moćnosti* = formuliranje, operacionaliziranje i implementiranje politika). U ovome radu akterstvo EU se testira prema kriterijima Brethertona i Voglera.

U mnogim europskim jezicima pojmovi koherentnost i konzistentnost koriste se kao sinonimi, što pridonosi nejasnoći u njihovom razumijevanju. Dodatnu zbrku u razumijevanju ova dva koncepta unosi nesklonost pojedinih autora jasnom razlikovanju oba koncepta. Ova disertacija jasno razlikuje ova dva koncepta pri čemu definiranje ovih koncepata nije samo sebi cilj već služi u oblikovanju percepcije EU kao međunarodnog aktera kod drugih aktera. Konzistentnost je koordinirano ponašanje između država članica EU, između država članica i institucija EU, kao i unutar samih institucija EU u ostvarenju ciljeva. Koherentnost je rezultat toga koordiniranog procesa i pokazatelj sposobnosti EU da djeluje kao (međunarodni) akter. U ovoj konceptualizaciji istraživačkog problema, (ne)konzistentnost se javlja u fazi formuliranja i u fazi implementiranja vanjskopolitičkih procesa, i to na obje razine vanjskog djelovanja EU (na razini vanjskih odnosa i na razini vanjske politike). Riječ je o horizontalnoj (ne)konzistentnosti jer se u disertaciji dokazuje samo (ne)konzistentnost između institucija EU. Naznačena je i mogućnost postojanja vertikalne (ne)konzistentnosti između institucija EU s jedne strane i država članica s druge. Međutim, s obzirom da vanjska politika država članica nije sastavni dio vanjskog djelovanja EU nego europske vanjske politike, predmet disertacije je samo horizontalna (ne)konzistentnost. Nekoherentnost se može pojaviti samo u fazi odlučivanja, a vezana je za nekompatibilnost usvojenih ciljeva mediteranskih politika EU koji čine njihov sadržaj (suštinu).

U fazi formuliranja mediteranskih politika EU nekonzistentnost se iskazala na horizontalnoj razini, i to kao neusklađenost između institucija EU (Europskog vijeća i Europske komisije), ali i unutar jedne od njih (Europske komisije). Pokazalo se da su Europsko vijeće i Europska komisija različito definirale prioritete i svrhu mediteranskih politika EMP i ENP. Sadržajne razlike u prioritetima EMP-a vidljive su u stavljanju većeg naglaska Europskog vijeća na političke prioritete (mir i stabilnost u mediteranskoj regiji, širenje vrijednosti EU na partnere i konsolidacija mira na Bliskom istoku), dok je Europska komisija stavila težište na ekonomske prioritete (energetska, trgovinska, transportna i ekološka suradnja s partnerima). Jednako tako se pokazalo da su Europsko vijeće i Europska komisija različito geografski i terminološki definirale i mediteransku regiju kao strukturni kontekst odnosno prostor za koji su formulirale mediteranske politike EU. Nakon 2011. godine obje institucije kontinuirano „brkaju“ terminologiju mediteranske regije – koja je za Europsko vijeće južno susjedstvo, a za Europsku komisiju je južni Mediteran. Uočena nekonzistentnost između dviju institucija EU nije u skladu s Brecherovim modelom vanjskopolitičkog procesa, prema kojem se problemi u vanjskopolitičkom procesu javljaju, uglavnom, na prelasku iz faze odlučivanja u fazu implementiranja usvojene politike. Disertacija je razotkrila još jedan nedostatak vanjskopolitičkog procesa u fazi formuliranja mediteranskih politika EU. To je unutar-institucionalna nekonzistentnost u samoj Europskoj komisiji u definiranju mediteranske politike EMP i definiranju mediteranske regije kao njezinog strukturnog konteksta. U fazi odlučivanja pokazala se samo djelomična nekompatibilnost (nekoherentnost) ciljeva između EMP, ENP i UFM. U tom smislu, potpuna nekoherentnost ciljeva mediteranskih politika postoji na razini vanjske politike, a djelomična nekoherentnost ciljeva postoji na razini vanjskih odnosa. S obzirom da je u budućnosti moguće očekivati širenje broja eksternaliziranih unutarnjih politika EU (prema teorijskom dijelu disertacije), faza odlučivanja upravo treba ukazati na činjenicu postojanja kontinuirane nekoherentnosti između pojedinih eksternaliziranih unutarnjih politika EU neovisno o promjeni njezinih mediteranskih politika, a dodatno treba ukazati i na djelomičnu koherentnost u ciljevima transportne i ekološke politike između ENP i UFM koje se od 2008. godine odvijaju paralelno.

U fazi implementiranja mediteranskih politika EU iskazala se horizontalna nekonzistentnost kao raskorak između zajednički dogovorenih obveza južno-mediteranskih partnera s državama članicama EU na euro-mediteranskim konferencijama, i nevoljnosti južno-mediteranskih partnera u njihovom provođenju. Opći zaključak koji proizlazi iz rezultata empirijskog istraživanja ukazuje da je razlog neuspjeha mediteranskih politika EU u tome što se inicirane i usvojene odluke nisu provodile jer su institucije EU kao isključivi akteri vanjskog djelovanja prema mediteranskoj regiji nametali vlastite ideje južno-mediteranskim partnerima, a oni nisu sudjelovali u njihovom kreiranju. Tako su ideje (sadržaj mediteranskih politika EU) i akteri (institucije EU) djelovali neovisno od strukturnog konteksta mediteranske regije kojoj su bile namijenjene. Prema konstruktivističkom pristupu primijenjenom u disertaciji, to znači da uspjeh vanjskog djelovanja EU ovisi o usvojenim normama i vrijednostima, a one su bile slabo dogovorene na multilateralnoj razini.

Ono u čemu rezultati istraživanja prelaze ciljeve postavljene u disertaciji je odmak od postojeće konceptualizacije pojmova nekonzistentnosti i nekoherentnosti na kojima se temelji analiza manjkavosti u vanjskopolitičkom procesu na primjeru mediteranske regije. Nekonzistentnost i nekoherentnost nisu postavljeni u kauzalnom odnosu kojeg ističe pretežni dio autora koji se bavi ovim pojavama u procesu europske integracije, nego je disertacija testirala i potvrdila da se oni mogu konceptualizirati i neovisno jedan o drugome, na što je na teorijskoj razini ukazao Mayer (2013.). Ova neovisnost analiziranih koncepata nekonzistentnosti i nekoherentnosti bolje je prilagođena hipotezi od koje polazi predmetni rad rasvijetljavajući činjenicu kako nekonzistentnost u fazama formuliranja i implementiranja mediteranskih politika EU na pojedinačnim (analiziranim) područjima ima većih negativnih posljedica za uspjeh ukupnog vanjskog djelovanja EU prema mediteranskoj regiji, od nekompatibilnost između samih ciljeva mediteranskih politika s kojima EU adresira ovaj prostor. Naime, prema rezultatima istraživanja, vanjsko djelovanje EU prema mediteranskoj regiji je nekonzistentno, ali je samo djelomično nekoherentno. Ovime je disertacija ujedno postavila okvirne smjernice za buduća poboljšanja u vanjskom djelovanju EU prema mediteranskoj regiji. Rezultati istraživanja vezani za neuspjeh vanjskog djelovanja EU prema mediteranskoj regiji promatrani kroz njezine mogućnosti, razumljene kao mogućnosti formuliranja, usvajanja i implementiranja mediteranskih politika EU, mogu imati šire negativne implikacije za konceptualizaciju

akterstva EU na empirijskoj razini. Empirijski dio disertacije ukazuje da je EU tek vanjskopolitički akter u nastajanju, u kojem je kao kriterij preuzeta definicija akterstva Brethertona i Voglera (2006.) kao mogućnost formuliranja, usvajanja i implementiranja politike u međunarodnom sustavu.

Ova disertacija je rasvijetlila nedostatke institucija EU kroz neusklađenost u definiranju jednog interregionalnog prostora (mediteranskog) na kojeg usmjerava svoju interregionalnu suradnju, i to kroz neusklađenosti između dogovorenih i implementiranih obveza između institucija EU i južno-mediteranskih partnera na koje se te obveze odnose. Jednako tako, disertacija je pokazala da kontinuirana kompatibilnost ciljeva mediteranskih politika EU unatrag 20 godina postoji samo u obrazovanju, te u ekologiji u razdoblju od 1995. do 2008. godine. Međutim, interregionalizam na Mediteranu nema uvjeta za uspjeh na područjima vanjske politike (zbog inzistiranja na procesima demokratskih reformi i zaštiti ljudskih prava, te zbog raskoraka u isticanju zajedničkih vrijednosti i/ili interesa EU), trgovinske politike (koja nije jasna u pogledu integriranja južnog Mediterana po načelima zone slobodne trgovine ili zajedničkog tržišta), i eksternaliziranih unutarnjih politika EU kao što su energetska politika (koja ostaje nejasna u pogledu obnovljivih izvora energije ili onih tradicionalnih vezanih za naftu i plin) te za pravosuđe, unutarnje poslove i migracije (zbog različitih naglasaka na sigurnosnim prioritetima – koji se kreću od terorizma, ilegalnih migracija, međunarodnog i/ili samo pograničnog kriminala).

Ova je disertacija pokazala kako sama strategija (u formi triju različitih mediteranskih politika EU) nije dala rezultata, već ju je potrebno vezati za kontekst, a to su interesi južno-mediteranskih partnera jer se jedino na taj način može uspostaviti odnos između strategije institucija EU i njihovih ideja s jedne strane, te okruženja kao strukturnog konteksta s druge strane – kao što to u ostalom sugerira strateško-relacijski odnos kojeg su na području vanjske politike koncipirali Brighi i Hill (2008).

Korištene istraživačke metode analize sadržaja primarnih i tercijarnih izvora podataka u kombinaciji s diskurzivnom analizom sekundarnih izvora, potvrdile su sljedeće: Vanjsko djelovanje EU prema mediteranskoj regiji je neuspješno kroz sve tri faze vanjskopolitičkog procesa. (1) U fazi formuliranja mediteranskih politika zbog neusklađenosti/nekonzistentnosti između institucija EU (Europskog vijeća i Europske komisije) u definiranju mediteranske regije kao strukturnog konteksta mediteranskih politika EU, svrhe EMP-a i prioriteta EMP-a i ENP-a. (2) U fazi odlučivanja/usvajanja mediteranskih politika EU zbog nekompatibilnosti/nekoherentnosti ciljeva vanjske politike EU i većeg broja eksternaliziranih unutarnjih politika EU između EMP, ENP i UFM, pri čemu je najveća nekoherentnost postojala u razdoblju 2004.-2008. između EMP i ENP u pitanjima vanjske politike, pravosuđa, unutarnjih poslova i migracija (JHA), trgovine i energetike, a od 2009. stanje se između trenutno aktivnih ENP i UFM nije bitno promijenilo. (3) U fazi implementiranja mediteranskih politika EU zbog neusklađenosti/nekonzistentnosti u bilateralnoj implementaciji multilateralnih instrumenata mediteranskih politika EU na vanjskopolitičkom području i u JHA od strane južno-mediteranskih partnera unatoč činjenici da su ove instrumente zajednički usvojili s državama članicama EU.

Nekonzistentnost u vanjskopolitičkom procesu i nekoherentnost u sadržaju/ciljevima između triju mediteranskih politika EU slabe mogućnosti EU (shvaćene kao sposobnost formuliranja, usvajanja i implementiranja politika). Ove mogućnosti zajedno s neiskorištenim prilikama (shvaćenim kao prilike za suradnju EU kako s južno-mediteranskim partnerima uvažavanjem njihovih interesa, te s drugim regionalizirajućim akterima koji jednako kao EU djeluju u mediteranskoj regiji) kao dva analizirana elementa akterstva EU, pokazuju da je EU tek (regionalni) akter u nastajanju i da još uvijek ne može bez problema, a koji proizlaze iz njezine kompleksne prirode, pretendirati na ulogu vanjskopolitičkog aktera u globalnim razmjerima.

Disertacija predstavlja doprinos razvoju znanosti o međunarodnim odnosima na ontološkoj razini razumijevanja međunarodne suradnje u mediteranskoj regiji, koja postoji kao područje regionalizacije, a ne kao međunarodna vladina organizacija. U tom smislu ima praktički utjecaj izvorno na politiku Europske unije (EU), koja temelji regionalnu politiku ne uzimajući u obzir nepostojanje vlastitih struktura mediteranske regije koje bi bile sposobne odgovarati na tu politiku. Rezultat takvog djelovanja EU nije konstruktivan za regionalnu izgradnju Mediterana *per se*. Tako disertacija već kritičkim pristupom definiranja predmeta analize pokazuje jednu od nedostatnosti mediteranskih politika EU, koji kasnije širi i na analizu koherentnosti različitih ciljeva i izvođenja vanjskog djelovanja EU prema njezinim mediteranskim politikama. Refleksivistički epistemološki pristup, koji omogućava takvu analizu, istina, nije sam po sebi novina, ali je vrlo smisljeno odabran prema predmetu analize, omogućujući tim izborom istodobno analizu vanjskih odnosa EU pa i vanjsku politiku EU prema Mediteranu. To je relevantan doprinos literaturi o politikama EU prema Mediteranu.

U konceptualnom smislu, doprinos disertacije postoji na razini teorije. Analiza vanjskog djelovanja EU u literaturi najviše se temelji na pristupu analize vanjske politike, koji je alterniran na poseban primjer vanjske politike EU. Kandidatkinja koristi teorijski okvir novog regionalizma i inter-regionalizma. Kako u okviru navedenih pristupa još uvijek nedostaje empirijskih istraživanja, ovaj rad je kvalitetan prilog i ovoj vrsti studija. Empirijska istraživanja doprinose boljem razumijevanju (negativnog) utjecaja EU na unutarnju dinamiku regionalne suradnje u Mediteranu (regionalizam) pa i na razumijevanje uspješnosti vanjskog djelovanja EU kao globalnog aktera (inter-regionalizam).

Smisljeno je izdvojiti i doprinos disertacije istraživanjima na području međunarodnih odnosa u hrvatskom znanstvenom prostoru, jer je on još oskudan teorijskim radovima o procesima regionalizacije i regionalizma, inter-regionalizma, pa i empirijskih analiza o Mediteranu.

Ocjenu doktorskog rada donijelo je Povjerenstvo za ocjenu doktorskog rada u sastavu:

	Titula, ime i prezime:	Ustanova, država:
Sastav povjerenstva za ocjenu doktorskog rada	Predsjednik Povjerenstva: Prof.dr.sc. Luka Brkić	Sveučilište u Zagrebu, Fakultet političkih znanosti, Republika Hrvatska
	2. Prof.dr.sc. Zdravko Petak	Sveučilište u Zagrebu, Fakultet političkih znanosti, Republika Hrvatska
	3. Dr.sc. Senada Šelo Šabić	Institut za razvoj i međunarodne odnose Zagreb, Republika Hrvatska
	4.	
	5.	

koje je izabralo nadležno tijelo

Fakultetsko vijeće Fakulteta političkih znanosti Sveučilišta u Zagrebu

dana:

14. siječnja 2016.

Doktorand/doktorandica je izložio/izložila svoj doktorski rad u trajanju od **30 minuta**. (Izlaganje može trajati do 45 minuta). Nakon izlaganja Predsjednik je pozvao članove Povjerenstva da postave pitanja (pitanja se prilažu Zapisniku).

Predsjednik je pozvao ostale nazočne da postave pitanja uz prethodno predstavljanje (pitanja se prilažu Zapisniku).

5

Nakon što je doktorand/doktorandica odgovorio/odgovorila na postavljena pitanja, članovi Povjerenstva za obranu doktorskog rada su se povukli na vijećanje. Nakon vijećanja, Predsjednik je pročitao odluku Povjerenstva:

Doktorski rad prihvatilo je

Fakultetsko vijeće Fakulteta političkih znanosti Sveučilišta u Zagrebu

Naziv nadležnog tijela

dana **16. lipnja 2016.**

Povjerenstvo za obranu doktorskog rada nakon javne obrane donijelo je jednoglasno – većinom glasova (podvući)

ODLUKU

da je

mr.sc. Albina Osrečki

Ime i prezime doktoranda/doktorandice

obranio/la svoj doktorski rad.

Povjerenstvo će zamoliti rektora Sveučilišta u Zagrebu da

mr.sc. Albinu Osrečki

Ime i prezime doktoranda/doktorandice

promovira u najviše akademsko zvanje

DOKTOR/DOKTORICA ZNANOSTI

Iz znanstvenoga područja društvenih znanosti,

znanstvenoga polja Politologija,

(upisuje se prema potrebi)

znanstvene grane

(upisuje se prema potrebi)

Obrana je završena u 15.20 sati. Zapisnik je vodio/vodila: doc.dr.sc. Ana Pažanin (ime i prezime zapisničara/zapisničarke).

U Zagrebu, 30. lipnja 2016.

6

Prof.dr.sc. Luka Brkić

(ime, prezime, potpis Predsjednika Povjerenstva za obranu doktorskog rada)

Prilog:

Pitanja Povjerenstva za obranu doktorskog rada	
<p>2. član: Prof.dr.sc. Zdravko Petak</p>	<ol style="list-style-type: none"> 1. Što je specifično u formulaciji, legitimiranju i implementaciji vanjskih politika EU u odnosu na ostale politike EU – politike unutarnjeg tržišta EU, makro-ekonomske i financijske politike, funkcionalne, sektorske i proračunske politike? 2. U kakvom su odnosu nalazi vašeg rada vezani za formulaciju vanjskih politika EU na primjeru mediteranskih politika u odnosu na postavke Helen Wallace o pet načina formuliranja javnih politika Unije: metoda zajednice, regulativni način, distributivni način, metoda otvorene koordinacije, intenzivni transgovernalizam? 3. Da li a nekonzistentnost političkog procesa i nekoherentnost ciljeva vezanih uz politiku prema Mediteranu snažnije djeluju silnice unutar same Europske komisije, ili silnice svojevrsnog nadmetanja između institucija – Europsko vijeće i Europska komisija?
<p>3. član: Dr.sc. Senada Šelo Šabić</p>	<ol style="list-style-type: none"> 1. Temeljem provedenog istraživanja, u zaključku navodite da suradnja između EU i južnomediteranskih zemalja u području pravosuđa, unutarnjih poslova i migracija ne privlače veći broj zemalja susjedstva na suradnju. Istovremeno, u periodu 2011. do 2015. godine u okviru mediteranskih razvojnih programa, samo 5% sredstava ili oko 15 mil.eura izdvojeno je za projekte koji bi trebali jačati kapaciteta za suzbijanje ilegalnih migracija. Međutim EK je pokrenula postupak revizije politike susjedstva velikim dijelom kao reakciju na izbjegličku krizu iz 2015. godine. Dokument iz studenog prošle godine, zapravo, glavni fokus suradnje stavlja na pitanje migracija – jačanje kontrole granica, suzbijanje ilegalnih migracija, zaštiti izbjeglica. S obzirom na prethodno iskustvo u provedbi politika prema južnom susjedstvu koji Vi ocjenjujete negativno, kako ocjenjujete mogućnost da nova strategija i novi pristup polučiti uspjeh? 2. Ovisno o procesu ili načinu suradnje, možete li izvesti određene zaključke – je li jedan uspješniji od drugoga, ili je li jedan oblik pogodan za određena područja suradnje, a drugi za neka druga i slično? 3. Kako ocjenjujete hrvatsku politiku prema Mediteranu?
<p>4. član:</p>	
<p>5. član:</p>	
<p>Predsjednik Povjerenstva: Prof.dr.sc. Luka Brkić</p>	<ol style="list-style-type: none"> 1. Kako vidite moguće implikacije za europsku vanjsku politiku u kontekstu teorije kompleksnosti? 2. Kakvi su mogući odgovori EU o geografskom i ekonomskom uravnoteženju europsko-američkog odnosa?

Pitanja nazočnih	
(ime i prezime)	
(ime i prezime)	
(ime i prezime)	